

Sladko v Bonbonieri

Pa ne gre za sladkost v lepo potiskani zaviti škatli, iz katere dišijo zdaj že sila dragi bonboni, temveč za skoraj vsem Šiškarjem znano Bonboniero, nizko zgradbo med postajo mestnega prometa in našo občinsko hišo. Z Zoro Vidrih, poslovodkinjo te znane šišenske trgovine, pa sva se pogovarjala na resnično nekoliko nenavaden dan. Inventurala Dekleta, 13 jih je vseh skupaj, so prekladala škatle, steklenice, preštevala male in velike zaboje, midva pa sva si ukradla urico časa.

»Že 25 let vodim to trgovino. Prvih pet let smo tukaj prodajali samo bonbone, potem smo dokupili še levi del zgradbe in od takrat smo ena najboljših enot delovne organizacije.«

Enoto sestavlja trgovina s sladkarjimi, bife in drogerijski oddelek. Kako se vse skupaj ujema, saj podobnih trgovin pri nas ni na pretek?

»Sijajno. Pri nas lahko gost kupi darilo, ki mu ga zavijemo, pripravimo, hkrati pa lahko poklepeta ob kavici ali kozarčku. No, lokomotive pri nas ni mogoče kupiti, so se pa Šiškarji trgovine navadili in pripravi čana sem, da so pri nas z nakupi zadovoljni in dobro postreženi.«

Zora Vidrih namreč izhaja pri svojem delu iz znane trgovske modrosti, da je potrebno veliko delati, da bi zaposleni primerno zaslužili. To vse diši še nekoliko po trgovini starega kova, kjer pravzaprav velik promet ustvarja vendarle toliko sredstev, da tudi trgovci dostojno živijo. Tak način razmišljanja pa danes očitno ni sodoben, ko je mogoče z visokimi cenami malo delati in dokaj dobro zaslužiti. Našteto je Zora Vidrih tudi podkrepila:

»Pri nas, denimo, kavica velja 60 dinarjev, pa tudi po podražiti ne bo preseгла 80 dinarjev. Marsikje drugod je za skodelico tega poživila že zdavnaj potrebno odšteti stotaka.« Pa vendar, cene se vrto-glavo dvigujejo, potrošnikovi žepi so že tanki, marsikdo se čmi ali drugačni strasti odreče, stopi mimo

mimo lokala. Kako se tak potrošniški razplet pozna v Bonbonieri?

»Pri nas prav nič, ob visokem dvigu cen smo vendarle dosegli prav tako visoko realizacijo. Bo že držalo, da nismo predrag lokal.«

Bonboniera na Celovski je odprta tudi ob nedeljah. Kdo se je tega domislil in kako se domislila obnese?

»Podobno kot v Kliničnem centru imamo tudi v Šiški bolnišnici, in obiskovalci naj bi v trgovini svojcem lahko kupili kak priboljšek in podobno. Naša trgovina je odprta že kaka tri leta, vendar pa se mi zdi, da jo prav obiskovalci bolnišnice, Dr. Peter Deržaj najmanj obiskujejo. So pa zato številni Šiškarji odkrili to zanimivost in moram reči, da prav oni v največji meri polnijo naše pulte ob nedeljah.«

Kupujejo marsikaj, od sladkosti pa tja do vinskih steklenic, ki so jih pozabili kupiti v soboto ali pa jih je zmanjkalo za nove goste po družinskih »krokanjih« ali drugačnih praznovanjuh. V lokalu, kjer točijo razen brezalkoholnih napitkov, kave in radenske tudi močne alkoholne pijače, lahko kdaj prihaja tudi do najljubih scen. Posebej takrat, ko kdo pregloboko pogleda v kozarec ali pa se razvnamejo besedne in druge strasti. Kako to urejajo zaposlene ženske?

»Nasploh bi rekla, pri nas ni posebej veliko pijančevanja. Pazimo tudi, da vinjenim gostom ne postrežemo več, v skrajni sili seveda pokličemo miličnike. Nasploh se pri nas marsikaj dogaja, lepega in tudi veselega.«

Zora Vidrih priteguje seveda delo, rada pa je tudi v kolektivu, ki je sicer v celoti ženski, vendar pa se med seboj razumejo. Ta trenutek je Zora tudi predsednica delavskega sveta delovne organizacije Bonboniera. Vprašanje kar naravnost: koliko kima-jo?

»Pri nas? Pri nas ljudje ne kimajo, upajo si povedati svoje. Največ pa,« se je zamislila, »največ pa

vendarle razpravljamo o osebnih dohodkih.«

Da. Toda, ali je tudi ta del samoupravljanja urejen, se zaslužek pravično deli med zaposlene? Kako tu potekajo glasovanja?

»Veste,« se je nasmehnila Zora Vidrih, »tu pa še ni vse tako, kakor bi želeli. Večkrat smo poskušali, pa je bilo obilo hudih besed in so eni drugim popustili.«

V prostem času je Zora Vidrih rada v naravi. Najraje na bližnji Katažini, pa od tam na Grmado. Pogled na zelene holme, bele zgradbe in mir v duši. Tako sproščen in svež se človek v ponedeljek zlahka poda na delo, med dekleta, ki so pripravljena streči stotinam in stotinam vsakodnevnih gostov. Koliko stočijo, denimo, samo priljubljene kavice?

»Kakih 500...«

Petkrat sto obrazov, precej znanih, pa tudi novih, ki si potešijo skromno željo v Bonbonieri na Celovski cesti. Pri tem zadovoljstvu gosta gre nedvomno tudi za delež Zore Vidrihove...

Bogomir Šefic

Uspeh naših glasbenikov

Lojtrca tudi za Šiškarje

Znamenito »Lojtrco domačih« smo prvič doživeli 21. decembra v mariborski dvorani Tabor. 11 mesečnih zmagovalcev skladb s področja slovenske narodnozabavne glasbe se je sicer predstavilo v nekakšnem domačem seniku muzikantov, po vzoru sila uspešne oddaje avstrijske televizije Musikantenstadel. Resda ta posnetek ni kaj prida originalen, vendar je tak razplet očitno v tem trenutku najboljši, kar je mogoče storiti, da bi slovensko narodnozabavno glasbo predstavili v kar najbolj bleščeči luči. Prepričani smo, da bodo tvorci prireditve v bodoče našli tudi bolj izvirne poti za predstavitev glasbe, ki jo imajo ljudje radi. Temu v dokaz so nedvomno skoraj razprodane tri generalke in popolnoma razprodane večerna prireditve 21. decembra. Zanimivo pa bo vedeti tudi, da so se v mariborski dvorani Tabor dejansko predstavili vrhovi te zvrsti glasbe, pravzaprav sestavi, ki so že ničkolikokrat nastopili v avstrijski inačici Senika. Nastopali so posamezno in bili vedno pravzaprav okras in vrh kakovosti sosedovih oddaj. Tu, v Mariboru, pa so nastopili sestavi skupaj, enovito, in pokazali, da je pravi vrh te glasbe doma s te naše zemlje in zvok še za marsikoga hudo nedosegljiv. V Mariboru je torej nastopilo 11 zmagovalcev in nekaj gostov: Slovenski muzikantje z Edvinom Fli-serjem, ansambel Lojzeta Slaka s Fantji iz Praprotna, ansambel Slovenija, sestav Savinjskih sedem, Štirje kovači, ansambel Vita Muženiča, Fantje treh dolin, ansambel Fantje z vseh vetrov, Štajerskih sedem s pevcem Rudijem Šantlom, ansambel Rugar iz Škofje Loke, sestav Henčka Burkata, znameniti Alpski kvintet in ansambel Rž. Žal na tem slavju slovenske narodnozabavne glasbe ni bilo ansambla Bratov Avsenik, ki je vrh tega področja glasbene zabave številnih ljudi. Slavje in zmagooslavje dolgoletnega garanja številnih sestavov bi tako bilo še bolj bleščeče, vkvano v našo stvarnost, vsakda-

nje življenje. Prireditve je dokaz tudi tistim, ki so dolga leta zanikali neko glasbo, ki je obstajala, imela svoje poslušalstvo, ni pa dobivala ustreznega odmeva pri uradnih razsojevalcih: o glasbenih dogajanjih na naših tleh. Pa vendar je živela, se razvijala, izpopolnjevala in dosegla tudi kakovostni vrh, ki je bil zelo lepo predstavljen prav v Mariboru lani 21. decembra. Zapis o nastopajočih nam pove, da smo bili pri »Lojtrci domačih« udeleženi kar z dvema ansam-

bloma tudi Šiškarji. To sta seveda nam dobro poznana sestava ansambel Lojzeta Slaka in ansambel Vita Muženiča.

Ansambla našega občana Lojzeta Slaka najbrž ni treba posebej predstavljati. Že dolgih dvajset let in več s svojimi melodijami vznemirja čustva in odpira srca poslušalcem doma in daleč prek naših meja. Spomnimo se samo časti in doživetij, ki jih je bilo lani za zvrhan koš, ko so znameniti Slaki že tretjič gostovali onkraj velike luže pri naših izseljencih v Združenih državah in Kanadi. Sam Lojze Slak je takrat

segel v roko ničkoliko ljudem, s svojimi melodijami pa je tjakaj zanesljivo prinesel kopico domačih občutij in spominov na staro domovino. Vendar pa Lojze pa je tjakaj zanesljivo prinesel kopico domačih občutij in spominov na staro domovino. Vendar pa Lojze Slak s svojimi fanti ni nikoli nič manj truda vlagal v nastope doma. ...d domačim občinstvom. Spominjam se, da mi je v nekem razgovoru dejal:

»Če so ljudje pripravljene plesati, bom igral, četudi z neba lije...«

Tako veselo in sproščeno se je tokrat seveda predstavil tudi v Mariboru. Nekaj tega je gledalcem uspelo videti tudi na televizijskih zaslonih.

Drugi sestav, ki ga vodi profesor Vito Muženič, prav tako naš občan, je sicer nekoliko mlajši, zato pa prav nič manj udaren in s skladbo »Mi, Slovenci« je tudi v mariborski dvorani Tabor ustvaril razpoloženje, ki ga je le želeli. Tudi ta sestav je doslej ponesel zven slovenske narodnozabavne glasbe že daleč prek naših meja: v ZDA, Kanado, da o evropskih deželah sploh ne govorimo. Vendar profesor Vito Muženič vedno poudarja:

»Brez garanja ni uspehov...«

Tako smo torej lahko Šiškarji ponosni, da med nami živita in delujeta sestava narodnozabavne glasbe, ki sta zven in domačnost, trdoživost in nardarjenost slovenske narodnozabavne glasbe ponesla v svet. Mnogo nastopov sta ansambla opravila tudi doma, na dobrih domačih in preizkušenih veselicah ter drugih večjih prireditvah. Nekajkrat tudi v naši občini in vedno v samem vrhu te zvrsti glasbe.

Tekst in foto: Bogomir Šefic